

Ukryli telo.
Zachovali tajomstvo.
Ale čo bola vlastne...

A. J. PARK

PRVÁ LOŽ

Linden

Prvá lož

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

A. J. Park

Prvá lož – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PRVÁ LOŽ

A. J. PARK

**PRVÁ
LOŽ**

Ljndeni

Copyright © A. J. Park, 2019

Translation © Marína Gálisová, 2020

Cover Design © Tomáš Cikán, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1807-3

ISBN e-knihy 978-80-5661895-0 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-5661896-7 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-5661894-3 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

**Viola
Maya
Max**

**„Pod faloš tváře faloš
srdca skryme.“
William Shakespeare:
*Macbeth***

2. október

Keď zbadám otvorené dvere, dupnem na brzdy.

Šesť zmeškaných hovorov.

Schytím mobil zo sedadla spolujazdca a vyskočím z auta.

Prečo mi Alice ani raz nezdvihla, keď som jej potom skúšal volať naspäť? Prečo máme dvere na dome otvorené? Prečo je v dome tma ako vo vreci?

Je deväť hodín večer a vonku je rovnaká tma.

Utekám k domu, k dverám, míňam jej mercedes so sklápacou strechou a v hlave sa mi všetko znovu prehráva: Vraciam sa neskoro z práce, mám šesť zmeškaných hovorov od manželky, odkedy som si ich všimol, nepodarilo sa mi s ňou spojiť, a keď som dorazil domov, dom som našiel úplne tmavý a dvere na ňom otvorené.

Alice by ma čakala už pred tromi hodinami, ale zavolali ma znovu do práce. Mal som jej dať vedieť, že budem meškať, ale v robote je toho teraz veľa a mne sa to znovu vymklo spod kontroly. Finišoval som s poslednými detailmi toho, čo sa, ako dúfam, stane mojím posledným prípadom v právnickej firme Blacksmith, jednej z najpoprednejších v Londýne, potom už budú len pohovory s komisiou a napokon záverečné rozhodnutie panelového výboru, koho najbližšie vymenujú za okrskového sudcu. Ak ma vyberú už v tridsiatich siedmich rokoch,

zapíšem sa do britskej histórie ako najmladší okrskový sudca a budem pôsobiť čiastočne na najvyššom súde (Old Bailey, ako ho familiárne nazývajú) a tiež na iných súdoch na juhovýchode krajiny.

Alice má so mnou trpezlivosť – vie, aké stresy prežívam, takže ak sa zdržím, nikdy mi nevyvoláva, kedy prídem domov. Preto šesť zmeškaných hovorov jasne znamená, že niečo nie je v poriadku. A teraz som sa ocitol na okraji čiernej diery a neviem, čo v nej nájdem.

Vbehnem do domu, takmer nie som schopný rozoznať žiadne predmety v hale, aj keď poznám umiestnenie a výzor každučkej veci. Zavolám na Alice, ešte sa pokúšam držať poplach na uzde, ale som si istý, že mi to nejde. Keď sa ako odpoveď ozve len ticho, zovrie mi srdce. Zapnem svetlá na chodbe a utekám na WC, ktoré je napravo. Vzápätí skontrolujem kuchyňu, ktorá je priamo predo mnou. Potom zahnem za roh do obývačky a ešte za ňou doprava, kde máme priestrannú jedáleň.

Nič. Ani stopa po Alice.

Dom by bol za normálnych okolností vysvietený ako na Vianoce. Alice by bola za normálnych okolností v obývačke a poruke by mala pohár červeného vína. A za normálnych okolností by šiel televízor.

Za normálnych okolností by vstala a išla mi v ústrety, len čo by som vstúpil. Za normálnych okolností by sme sa pobožkali, ja s dlaňami na jej bokoch, ona by mi rukami prešla po tvári, zmyselne tak ako v ten deň pred trinástimi rokmi, keď sme sa zoznámili.

Za normálnych okolností. Nie dnes.

Bežím po schodoch, beriem ich po dva, pohybujem sa príliš rýchlo, nestihnem cestou hore zažať svetlo. Na

poschodí narazím do steny z ticha, tak zastanem. Všetky dvere, na ktoré dovidím, sú zatvorené. „Alice?“ zopakujem, ale tentoraz opatrnejšie. Niečo sa mi tu nezdá.

Skúsím dvoje najbližších dverí. Nič. Potom tretie, za nimi je moja pracovňa. Strčím dnu hlavu a vtedy začujem zvuk, niečo tlmené ku mne doľahne z našej spálne na opačnom konci chodby. Vykročím tým smerom, prejdem popri kúpeľni na ľavej strane. „Alice?“ zopakujem takmer šeptom.

Som pri dverách, zhlboka dýcham. Zovriem kľučku a stlačím ju, otvorím dvere a za nimi je hustá tma. Odrazu bez uvažovania vrazím do dverí plecami a vpálím dnu, päste zaťaté, všetky svaly napäté. Niečo očakávam, ale neviem čo.

Chvíľu trvá, kým sa mi oči prispôbia v oblaku čierňavy. Niečo sa z nej postupne vynorí.

Niekoľko ľudí sedí na posteli.

„Alice,“ hlesnem. Viem, že je to ona, rozoznávam jej siluetu. Tvárou je obrátená k šatníku, hlavu vidím z profilu. Nevidí ma, alebo ak áno, tak nereaguje na moju prítomnosť.

„Alice?“ oslovím ju už normálnou hlasitosťou, nie až tak vyplašene.

Pomaly sa obráti.

Keď hneď neodpovie, siahnem na vypínač.

„Nie!“ skríkne náhle a úpenlivo. „Nezažínaj sve...“

Cúvnem, ale napriahnutú ruku nespustím a prsty zavadia o vypínač. Miestnosť zaleje svetlo.

Má bledú tvár, oči a líca vlhké. Biela blúzka, rozopnutá, sčervenela od krvi, červené flaky má aj na obnaženej pokožke. Má krv na rukách, vo vlasoch. Kvapôčky

sa jej rozprskli po tvári. Vyzerá ako lady Macbeth po Duncanovej vražde.

Pohľad na ňu ma šokuje a ledva lapám dych. „Alice, čo sa...“

„V kúpeľni,“ vzlykne. Vystriem k nej ruky, chcem si ju privinúť, ale ona sa zaženie. „Prosím! V kúpeľni!“

Nechám ju tam a utekám do kúpeľne. Otvorím dvere, zažnem svetlo a to, čo uvidím, ma prinúti prehnúť sa v páse.

Cez okraj vane visí muž, tvár má vo vode. V kúpeli plávajú bublinky a krv. Muž má šiju rozsekanú na kúsky. Trčí z nej môj nôž na otváranie listov v tvare dýky. Za normálnych okolností ho mávam na stole v pracovni, ale dnes ráno, keď som v kúpeľni otváral včerajšiu poštu, som ho nechal na Alicinom toaletnom stolíku.

Chcem vykriknúť, ale to, čo som tu našiel, ma pripravilo o hlas. A odrazu na sebe cítim ruky, ťahajú ma od tých jatiek preč. Vo dverách ma Alice pritisne k stene.

„Paul,“ povie a chytí ma za plecía.

Vidím iba krv, ktorá jej pokrýva pokožku aj oblečenie.

„Nie je to tak, ako to vyzerá,“ v panike spustí, lebo cíti moje obavy a zmätok. Zadíva sa mi hlboko do očí, ubezpečuje sa, že ju vidím. „Veď ma poznáš. Som tvoja manželka. Prosím ťa, ver mi.“

Pokúsím sa neuhnúť pohľadom, hoci myseľ mám nesusústredenú a je to ťažké. „Alice,“ hlesnem, „čo si to urobila?“ A potom pomalšie: „Čo si to urobila?“

„Nie je to tak, ako to vyzerá. Veď ma poznáš. Som tvoja manželka. Prosím ťa, ver mi.“

Prebehne časový úsek, počas ktorého na mňa iba pozerá a nepovie ani slovo. Je mi jasné, že je v šoku.

Potom konečne zašepká, ako keby sa bál, že nás niekto začuje: „Alice, čo si to urobila? Čo si to urobila?“

„Nemala som na výber.“ Chytím ho za sako a neúčinne ho päťami udriem do hrudníka. „Nemala som na výber.“

Objíme ma. „Ako? Prečo?“

„Bol v našom dome!“

Pustí ma, obzrie sa za seba do miestnosti, kde telo cudzieho muža leží napoly vo vani, napoly mimo nej. Je to miesto, kde sa za normálnych okolností uvoľním, zapálím si vonné sviečky a pustím si jemnú hudbu.

„Čo sa stalo?“ bez dychu sa spýta Paul.

Ťahám ho naspäť do spálne a hovorím tak rýchlo a zreteľne, ako len môžem, aj keď v hrudi cítim bodavú bolesť. „Napúšťala som si vaňu. Hrala hudba. Mala som pustenú hudbu... cez bluetoothové reproduktory. Už som sa chystala vyjsť zo spálne a vtedy som ho zbadala – prišiel, odrazu bol tam, akoby sa len tak zjavil –, ale on ma nevidel, sám Boh vie, ako je to vôbec možné. Mal v rukách, čo ja viem, vyzeralo to ako kus drôtu. Videla som to a on kráčaľ do kúpeľne, myslel si, že som tam, videla

som, ako vošiel do kúpeľne. Chcel... ach, Paul, ja som vedela, že ma chce zabiť, jednoducho som to vedela.“

Vyzerá zmätene. „Ale prečo?“

„To neviem,“ zvolám. „Viem len, že som si pomyslela... že ma... Paul, on ma chcel zabiť. Ešte nikdy v živote som sa tak príšerne nebála. Božemôj, ešte stále sa bojím. Nevedela som, čo mám urobiť. Na toaletnom stolíku som uvidela ten nôž na otváranie listov a vzala som ho do ruky. Nerozmýšľala som. Ledva som si uvedomovala, čo robím, a odrazu som bola tam a veľmi rýchlo bolo po všetkom. Bodla som ho do šije. Potom som bodala znovu a znovu, neprestala som. Nemohla som prestať, Paul. Myslela som si, že ma zabije! V našom dome bol nejaký muž, doriti! Preboha, myslela som si, že sme tu v bezpečí.“ Zízam si na vlastné zakrvavené ruky a telo sa mi neovládateľne roztrasie. „Prečo, Paul, prečo? Prečo bol tu? Prečo musel prísť do nášho domu?“ Vzlykám a on ma znovu zovrie v náručí, tíši ma. „Prečo v našom dome? Prečo práve ja? Božemôj, čo som to urobila, Paul, čo som to len urobila?“

Pevne ma stisne. Chcem, aby mi ten tlak dodal sebaistotu, ale nedodáva. Obávam sa, že už nič nikdy nebude mať účinok na to, ako sa cítim.

Nič mi už nikdy nepomôže.

„Už je dobre. Psst. Už je dobre, srdiečko. Som tu s tebou.“

Pritlačím sa k nemu, skryjem si mu tvár na pleci a najradšej by som sa tam stratila, zmizla z tohto miesta. Zmizla preč od toho, čo som urobila.

Sťažka dýcha, ale je v ňom aj pokoj. Malo by ma to uchlácholiť. Chcem, aby ma to uchlácholilo. „Prosím ťa, pobožka ma,“ zamrmem s ústami na jeho saku.

Pokúša sa ma vyvieŤ z rozsadliny, kde som sa schú-
lila, ale moje telo sa vzpiera.

„Prosím,“ zopakujem aj napriek reakcii môjho tela,
„pobozkaj ma.“

Hladká ma po vlasoch. Pod tým dotykom sa mi rozo-
chveje telo, ale príjemne, a zakloním hlavu. Pozriem mu
do očí. Pritisne si pery na moje ústa a ja sa na chvíľu
vznesiem, akoby som vystúpila na oblak a pozerala od-
tiaľ na šťastnejšie obdobie, nejaké iné obdobie, naprí-
klad na chvíľu, keď sme sa prvý raz pobozkali, alebo
keď sme sa prvý raz pobozkali ako manželia, pred pro-
vizórnym oltárom na karibskej pláži, kde sme sa vza-
li. Jeho bozky, jeho dotyky majú moc zbaviť ma všet-
kých obáv. Teraz ma vzdalujú od tragédie, ktorá, ako
sa bojím, by nám mohla zničiť život. Chvalabohu, fun-
guje to.

„Ach, Paul,“ vzdychnem a ochabnem.

Nepreeruší bozk prvý, počká, kým to urobím ja. Opriem
si mu hlavu o hrud', objímam ho okolo šije, on ma ob-
jíma okolo pliec. Držíme sa jeden druhého ako o život.

„Odteraz už nič nebude ako predtým,“ zašepkám.

„Ale bude,“ odvetí potichu. „Niečo vymyslíme. Všetko
bude v poriadku.“

Po niekoľkých minútach ma jemne odvedie do spálne
a posadí na posteľ. „Zostaň tu,“ povie a zide na prízemie.
Bez neho sa triaška zintenzívni a ja perami nemo nazna-
čím jeho meno, v očiach sa mi hromadia slzy. O chvíľu
je však naspäť a mňa zaplaví úľava. Nesie veľký lavór
a uterák. „Musíme ťa poumývať,“ vyhlási a čupne si k po-
steli. Pomaly a nežne namáča uterák do vody, prechádza
mi ním po tvári, teplo preniká do môjho tela a láme jeho

odpor. Dívam sa do vody. Zakaždým, keď do nej namočí látku a vyžmýka ju, spustí sa červený vodopád a objaví sa tmavšia červená mláčka.

„Nedívaj sa tam,“ upozorní ma. „Ja to všetko urobím. Keď skončím, budeš sa cítiť lepšie a všetko bude minulosť.“ Telo sa mi strasie a z očí mi vypadnú ďalšie slzy. „Všetko zvládneme.“

„Ako?“ opýtam sa sotva počuteľne.

„Len potrebujem čas na rozmyslenie. Pomôžem ti a spolu to dáme do poriadku.“ Utiera mi tvár, hrdlo, hrudník, potom brucho.

„Zabila som človeka, Paul.“

„Vlámal sa nám do domu, Alice. Nemala si na výber.“

„Ale zabila som človeka! Tieto ruky,“ zdvihnem ich a dívam sa, ako sa trasú, „zabili človeka.“

Paul prestane s tým, čo robí, zadáva sa mi do očí a znovu ma pobožká. Položí lavór na dlážku a ja cítim jeho ruky vo vlasoch, masíruje mi pokožku hlavy. Potom ma pobožká na obe líca. „Nie si sama. Som s tebou. Pomôžem ti. Spoločne to prekonáme.“

Zdvihne lavór a začne mi mokrým uterákom prechádzať po predlaktiach.

„Čo so mnou bude?“

Znovu lavór položí a prejde mi opakom prstov po pravom líci. Viem, že už má odpoveď, len ju nechce vysloviť.

„Pôjdem do väzenia?“ spýtam sa.

Usmeje sa na mňa. Vyzerá to ako veselý úsmev, ale maskuje ním smútok. A stále nič nehovorí.

„Mali by sme zavolať políciu, Paul?“

Keď zostane ticho a zareaguje len novým úsmevom, ktorý už vyzerá zúbožene, márne a pochybovačne, zo-

pakujem – a ešte dôraznejšie: „Zavoláme, Paul?“ Prestali mi tiecť slzy.

Vidím na ňom, že chce povedať áno, že uvažuje, ako to má urobiť. Začne so súhlasným prikývnutím, ale nakoniec iba skloní hlavu a pokrúti ňou. „Nie,“ povie s očami upretými na zem. „Nie, nemali by sme zavolať políciu.“

„Pretože vieš, čo sa stane? Pretože si advokát?“

„Pretože viem.“ Nástoječivo pokrúti hlavou, zmraší sa a položí mi dlane na kolená, príliš pevne stisne. „Samozrejme, že by sme mali zavolať políciu, Alice. Mali by sme zavolať políciu a vyrozprávať im presne, ako sa to stalo.“ Vyzerá zničený, ako keby dostal strašnú správu a len šťastí sa mu ju podarilo stráviť.

„Ale ja som zabila človeka, Paul.“

„Viem...“

„A ty vieš lepšie ako väčšina ľudí, čo to musí znamenať.“

Zažmúri oči a pomaly pokýva hlavou.

„Čo to teda znamená, Paul?“

Položí si čelo do dlane. Ja sa pozerám do svojho lona, mám tam ruky. Z dlaní mi krv zatiaľ neumyl. Zdvihnem si ich bližšie k očiam, aby som poriadne videla na dôkaz toho, čo som urobila, a potom ich obrátim k nemu.

„Pozri,“ vyslovím ľútostivo, zdvihnem ich ešte vyššie. Pozrie na ne. „Dívaj sa a povedz mi, čo vidíš?“ Myslím, že sa mu do očí tlačia slzy. „Povedz mi, ako ti teraz pripadá?“

Z úst mu vyrazí výdych ako explózia, zdvihne ruku a položí mi ju znovu na líce. „Veď si sa len bránila.“

„Lenže ono to tak nevyzerá, však?“

Pokrúti hlavou a povie: „Máš pravdu, nevyzerá, ale bránila si sa. Bol v našom dome.“

„Áno, v našom dome.“

Paul, bežne taký sebaistý, vo všetkom taký sebavedomý, vyzerá stratený. Všetko som pokazila.

„Prepáč mi to.“

„Ach, Alice...“

„Je mi to ľúto. Zničila som... úplne všetko.“

„Nemáš sa za čo ospravedlňovať. Musela si sa brániť. Inak by si bola mŕtva. A ja by som nezniesol, keby som ťa stratil, Alice.“

„Ešte stále ma môžeš stratiť. Skončím vo väzení.“

„Nemala si na výber.“

„Vidím ti to v očiach, Paul. Vieš, čo sa so mnou stane. A teba to zničí. Zničí to všetko, o čo si sa usiloval. V nijakom prípade ťa nepovýšia, ak tvoju ženu usvedčia z vraždy.“

„Nemala si na výber,“ zdôrazní a odrazu stojí na nohách. Zmena v jeho pohyboch a tóne ma zaskočí.

Znehybnie. Pozrie zhora na mňa. „Nemala si na výber,“ zopakuje tónom chladného profesionála. „Chystal sa ťa zabiť. Takže si nemala na výber.“

Nakloním sa dopredu. „Čo tým chceš povedať?“

„Dôveruješ mi, Alice?“ spýta sa ma.

„Zverila by som ti celý svoj život.“

„Mal som tu byť...“

Prikývnem.

„Ale teraz som tu a pomôžem ti.“ A potom rýchlo, nečakane doloží, akoby tie slová ani sám nechcel počuť: „Zbavíme sa mŕtvol.“

**4. september
– pred štyrmi
týždňami**

Detektívka seržantka Katherine Wrightová a detektív Ryan Hillier z Hlavného vyšetrovacieho tímu (HVT), ktorý je súčasťou Severovýchodného veliteľstva oddelenia vražd a podlieha Riaditeľstvu špecializovaného vyšetrovania a operácií, prišli do Kendall Greenu. Zaparkovala a obaja vystúpili. Jej neoznačené auto bolo len jedno z mnohých označených aj neoznačených policajných vozidiel, ktorých bola teraz plná ulica a štvrt okolo obytného bloku. Prišla prevziať velenie na mieste činu a pozbierať informácie od súčasných vyšetrovateľov a uniformovaných členov zboru ešte pred príchodom svojho šéfa, detektíva superintendenta Jonathana Langa, ktorý velil Hlavnému vyšetrovaciemu tímu.

Wrightová pozrela na pochmúrnú panorámu, ktorá z Kendall Greenu robila totálnu päsť na oko. Obytný blok bol postavený v tvare písmena L, veľmi širokého, výrazne hnedého, výrazne zanedbaného a vysokého iba štyri poschodia, na ktorých bolo natlačených vyše sto bytov a päťsto ľudí. Bol ošumelý a absolútne nepríťažlivý, ale byty v ňom sa dali predať za šesťciferné sumy. Stačilo na to poštové označenie NW5, čo znamenalo, že je dosť blízko k centru Londýna, aby to ospravedlnilo horibilné kúpne ceny a ešte horibilnejšie mesačné nájomné.

Wrightová s Hillierom prešli popri policajnej páske, vytasili policajné preukazy a vzápätí sa ocitli pred vchodom do bloku. Cieľom ich cesty bol byt číslo 74. Už ich informovali, čo tam nájdú, ale ani po výstrahe nedokázali úplne utíšiť neprijemné pocity v žalúdku, ktoré však boli súčasťou práce. Wrightová bola detektívkou už osem rokov, ale tie pocity stále zostávali neoddeliteľnou súčasťou jej osobnosti. A policajti, ako neraz vyhlásila, boli stále len ľudia, napriek tomu, čo o nich tvrdili filmy a čo si o nich mysleli deti. *Na také niečo sa nedá zvyknúť – môžete si len nájsť spôsob, ako sa od toho mentálne dištancovať a nejako sa s tým vyrovať.*

Alebo odísť.

Presne o tejto možnosti už dlhšie uvažovala.

Ako zvyčajne za takýchto okolností, dvaja detektívi sa prestali rozprávať, len čo vystúpili zo služobného auta. Potrebovali čas na prípravu a boli zaň vďační. Výťahom sa odviezli na tretie poschodie a kráčali po chodbe. Dvere do bytu číslo 74 strážil policajt v uniforme. Boli namalované nepoškvrnenou modrou farbou, jej živý odtieň žiarivo kontrastoval s otupujúcou fasádou bloku.

Wrightová a Hillier vytiahli policajné preukazy a strážnik okamžite kývol hlavou a odstúpil. Oba detektívi si na ruky natiahli ochranné rukavice a na topánky papierové kryty. Na záver pobytu na mieste činu ich vrátia, aby ich technici mohli starostlivo prezrieť, nech z miesta činu neodnesú nejaký dôkazový materiál. Wrightová vošla prvá.

Zariadenie bytu zodpovedalo farbe vchodových dverí: bezchybné, jasné, moderné a drahé. Byt sa vôbec nehodil k prostrediu, ktoré ho obklopovalo.

Chodba bola prázdna, len kde-tu na stene visela nejaká zarámovaná fotografia. Wrightová a Hillier minuli kuchyňu vpravo a spálňu vľavo. Aj kúpeľňa bola napravo, ľudoprázdna, a obývačka bola na konci chodby, ústila do rozľahlého svetlého priestoru. Priamo pred sebou mali jedálenský stôl a stoličky, vľavo rohový gauč a pred ním na stene televízor.

Rozliční členovia forenzného tímu, oblečení v bielych kombinézach, poprašovali povrchy pred snímaním odlačkov, kládli predmety do dôkazových vreciek, fotografovali a plnili množstvo iných úloh.

Uprostred veľkého gauča sedel majiteľ bytu a jeho jediný obyvateľ, Richard Dollard. Sedel vystretý ako pravítko, s rukami na kolenách. Zaklonenú hlavu mal položenú na operadle. A mal podrezané hrdlo. Rana bola hlboká. Taká hlboká, že to z diaľky vyzeralo, ako keby mu hlava držala len vďaka koži na šiji. Bielu košeľu s rozopnutým horným gombíkom mu pokrývala zaschnutá krv a rovnako na tom bola aj veľká časť krémového gauča.

Wrightová s Hillierom prešli k prednej časti gauča a zastali si vedľa muža v strednom veku, ktorý viedol obhliadku miesta činu. Wrightová už takmer plešatého Daniela Emersona poznala až pridobre. Hoci spolu vychádzali, jeho prítomnosť pre ňu zakaždým predstavovala nepríjemné pripomenutie, že smrť so sebou prináša nespočetné záhady a niektoré sú také komplikované, že sa nikdy nevyriešia.

„Zdravím, Dan,“ ozvala sa.

„Aj ja vás, Katie.“ Takto ju zo všetkých kolegov oslovoval iba on. Hoci sa inak mimo zamestnania nepriatelili, správali sa k sebe priateľsky. Vzhľadom na to, čo všetko

už spolu videli, to bola jediná možnosť. Podpora sa zišla z každej strany a priateľský prístup a známa tvár boli vždy fajn bonus.

„Čo ste našli?“

„Drôt. Veľmi ostrý. Preťal mu hrdlo. Obet sa ani len nestihla brániť. Určite na to nedostal príležitosť, chudáčisko. Pozeral televízor a pravdepodobne si ani neuvedomil, čo sa naňho chystá. Nech to spáchal ktokoľvek, stál za ním, naklonil sa a potiahol. Drôt prešiel bez odporu.“

„Ako sa vrah dostal dnu?“ spýtala sa ho.

„Dvere bytu boli otvorené pakľúčom. Ešte sme nenašli nič, čo by vyzeralo čudne. Zbierame množstvo odtlačkov, ale tie môžu patriť vrahovi alebo aj hocijakému počtu predchádzajúcich návštevníkov. Ak mám byť úprimný, je to pravdepodobné. Takúto zámku nedokáže otvoriť pakľúčom veľa ľudí a zanechať všetko také čisté. Tolko krvi, a žiaden odtlačok topánky! Neviem ako vy, ale ja by som sa nedokázal nepozorovane prikradnúť k takémuto mladému človeku a tak ľahko ho odkrágľovať. Vrah má sebavedomia na rozdávanie.“

„Čo ešte viete o zbrani?“

„Ostrý drôt, momentálne je to všetko, čo sme zistili. Ale keby som musel tipovať, tak podľa rezu a podľa toho, ako ľahko a čisto prešiel cez tkanivo, by som povedal, že to bola klavírová struna. Ak chcete použiť technický termín – alebo zastaraný termín – tak to bola garota.“

„Garota? Struna z klavíra?“ zopakovala.

„Tá zakaždým urobí, čo má,“ prikývol. „Bez námahy.“

Wrightová sa s touto metódou ešte nikdy nestretla, aj keď v Londýne slúžila už takmer desaťročie. „To nie je nič, čo by sa u človeka iba tak povalovalo.“

„Súhlasím.“

„Ani niečo, čo by ako vražednú zbraň použil hocikto.“

„Moja reč.“

„Ryan,“ obrátila sa k Hillierovi, „zistite, kde sa tu predávajú klavírové struny. V okolí, ale aj v celom meste.“

„Povedal by som, že takých obchodov je veľa.“

„Ja tiež. Ale skúsme to. Človek nikdy nevie, možno nájdeme miestny obchodík, ktorý nejako súvisí s týmto tu,“ prehodila, ale vedela, že to ani sama nemyslí vážne. „A pozrime sa, či nás táto metóda niekam dostane. Zistite, či sa v minulosti vyskytli vyriešené alebo aj nevyriešené vraždy, v ktorých ako nástroj figurovala klavírna struna. Nevie, tak v posledných piatich rokoch.“

„Len piatich?“

„Začnite s piatimi a uvidíme, čo sa dozviete. Ak nič, tak to predĺžte na desať.“

„Smiem?“ opýtala sa Emersona a ukázala na telo.

„Nech sa páči,“ prisvedčil, cúvol a stiahol si rukavice.

„Aj tak už potrebujem kávu a odskočiť si.“ Vyšiel z bytu bez ďalších slov.

„Takže sa uvidíme na stanici?“ spýtal sa Hillier.

„Jasné, Ryan. Keď príde Lange, o všetkom ho poinformujem a vrátim sa. Vy choďte autom.“ Podala mu kľúče.

Priateľsky ju tľapol po ramene, vzal si kľúče a odišiel.

Wrightová sa už zase sústreďovala na telo. Už to nebol človek. Rozhodne nie Richard Dollard. Vyhýbala sa príliš detailnému skúmaniu rany – netúžila si ten obraz odniesť so sebou, aj keď mala podozrenie, že spomienka na toto miesto činu sa jej bude aj tak ešte dosť dlho vracaf. Ďalší obraz, pripojí sa k prúdu tých, ktoré nedokáže odohnať.

Nahla sa dopredu a zadívala sa do dvoch mŕtvych očí, dúfala, že tam niečo nájde, stopu, znamenie, azda nejakú pomoc. Mŕtve oči, oči, ktoré ju budú mátať. Tak ako mnoho iných.

Preglgla žlč, ktorá jej stúpala do hrdla. Mala plač na krajíčku. Ďalší zmarený život. Stále len samá skaza, samá deštrukcia. Zničené životy ľudí.

Napokon, aj ona je len človek.

Mŕtve oči.

2. október

„Musím porozmýšľať. Treba to urobiť poriadne.“

Musíme z nášho domu zase spraviť náš dom. Nesmie tu byť ani stopa po prítomnosti tohto muža. A nesmie tu byť ani stopa po tom, že sa tu dnes večer stalo niečo čudné.

„Musíme byť dôslední,“ povie Alice. „Musíme sa ho zbaviť a vyčistiť dom. Mal som prípady, kde k usvedčeniu viedla maličká časť DNA, dokonca len mikroskopická smietka.“

Je ťažké rozmýšľať o nás ako o zločincoch, nimi sa však práve v očiach zákona máme stať. Nenazvem nás tak pred Alice – už teraz má toho dosť a obávam sa, že by som ju tým dorazil.

„Mohlo by ho s tým miestom spojiť čokoľvek od vlasu po vlákno z látky. To by stačilo, keby to sem polícia prišla prehľadávať.“

Lenže čo by ich asi tak mohlo priviesť k našim dverám?

„Si na to pripravená?“ spýtam sa.

Zhlboka sa nadýchne a prikývne. „Urobím všetko, čo podľa teba musíme urobiť, aby sme zase žili ako predtým.“

„Keď raz začneme, už si to nebudeme môcť rozmyslieť.“

„To viem.“

„Tak poďme na to. Dones dva páry gumených rukavíc, lepiacu pásku a čierne igelitové vrecia.“ Náhlivo odíde. Kým hľadá potrebné veci, zoberiem zo sušiarne starý

paplón a rozložím ho na chodbe hneď pred kúpeľňou. Vezmem pre Alice čerstvo opratý sveter, potom zbehnem dole a obujem si staré topánky. Alice práve vtedy vyjde z kuchyne. „Máš niečo takéto? Čoho sa môžeš zbaviť, keď skončíme?“

Zo skrinky pri schodoch si vyberie špinavé tenisky. Podám jej sveter a oblečie si ho. Obutí si natiahneme čierne vrecia a vyrobíme si v nich otvory na nohy. „Teraz si sprav dieru na hlavu a natiahni si ho,“ poviem a podám jej ďalšie čierne vrece. „Potom si prepchaj ruky.“ Páskou jej vrece pripevním na telo. „Takto ho prilep aj mne.“ Kým to robí, spýtam sa: „Máš niečo na zakrytie hlavy – také, čo sa používa v sprche?“

„Áno, jednorazové sprchovacie čiapky.“

„Dones dve. Nepoužité. Musíme sa zakryť najlepšie, ako sa dá. Nesmú nám naňho spadnúť vlasy. Dlážku a dom vyčistíme neskôr, ale keby ho niekto vykopal, nesmie na ňom nájsť nič z nás.“

Všimnem si, že lepiaca páska sa mína, tak vojdem do kuchyne, nevšímam si kúsok usušeného blata, ktoré mi z topánok opadávajú na lesklé dlaždice, a hľadám ďalšiu. Keď nájdem novú pásku a vrátim sa na chodbu, Alice vyjde z kúpeľne a povie: „Mám len jednu sprchovaciu čiapku.“

„Doriti,“ zahreším. „Dobre, ty máš dlhšie vlasy, tak ju použi. Zopni si vlasy pevne a vysoko a čiapku si stiahni čo najnižšie, aby si mala všetko zakryté.“

Vyjdeme hore, Alice si nájde gumky do vlasov a sponky, ja si zatiaľ zo skrine v spálni vytiahnem mikinu. Mám jednu so zaťahovacími šnúrkami na kapucni, tá bude musieť stačiť.

„Kto to len mohol byť?“ spýta sa, keď sa vráti.

„Zrejme nejaký sfetovaný psychopat. Ktovie, či má pri sebe doklady.“

„To som už skontrolovala. Nemá.“

„Skontrolovala si to?“ odvetím prudko, lebo ma jej chyba nahnevá. „Riskovala si kontamináciu DNA, Alice. To si nemala.“

Dlaňami si zakryje tvár. „To som nevedela, Paul, to som naozaj nevedela.“

„Mali by sme spáliť telo,“ poviem potichu sám pre seba, ale Alice to začuje.

V hlase má zdesenie. „Spáliť?“

Zavriem oči a zastonám. „Nie, to len... Kašli na to, nemal som to spomínať. Prepáč, nemyslel som to tak.“

Vyjdeme na chodbu. Skontrolujem Alice sprchovaciu čiapku. „Drží ti pevne,“ poviem. „Dobre. Vystri ruky.“ Natiahnem jej na ne rukavice a pripevním ich k rukávom svetra lepiacou páskou, potom ju niekoľkokrát obmotám. „Dost tesne?“

„Skoro až príliš.“

„Super. Teraz sprav to isté mne. Čo najtesnejšie.“

Keď mi nalepí posledný kus pásky, spýtam sa jej: „Pripravená?“ Nepoviem na čo – inštinktívne vie, ako to myslím. Idem prvý do kúpeľne. Neprejdeme hneď k nemu – postávame pri dverách, držíme sa za ruky, je jasné, že ani jeden z nás sa nechce pustiť.

Pohnem sa ako prvý. Alice zostane pri dverách. Váha vo kráčam k vani, k svojmu cieľu. Mŕtve telo v kúpeľni. Tento človek, nech je to ktokoľvek. Najprv topánky s hrubými podrážkami. Potom tmavé džínsy. Potom čierny sveter. Potom rozsekaný, zakrvavený krk.

Pokúsím sa ho vybrať z vane, ale keď ho potiahnem dozadu, nič sa nedeje. Je obrovský, poriadna váha. Mŕtva váha.

Alice vidí, že sa trápim, a podíde ku mne. Chytí ma za pravé rameno a schová sa za mnou, ako keby nebola ochotná pozrieť na to, čo spravila.

„Pokús sa potiahnuť tamtú ruku a ja si vezmem túto,“ poviem.

Pretisne sa popri mne a spraví to, ale prižmuruje oči.

„V pohode,“ pokúsím sa ju upokojiť.

Po niekoľkých pokusoch sa mužovo telo začne dvíhať z vody, a keď ho stiahneme na dlážku, hlava narazí na smalt. Voda vyšplechne na dlážku aj nám na obuv. Obaja sa nadýchneme, zaprieme a potiahneme. Podarí sa nám telo vytiahnuť z kúpeľne, krk sa pri tom zvrtné do čudesnej polohy, keďže mu chýba časť pokožky. Na chodbe sa ho pokúsím zdvihnúť za plecia, aby som ho mohol uložiť na paplón. „Preboha, pomôž mi,“ zafučím, lebo ho nevládzem poriadne uložiť. Alice robí, čo môže, a tlačí a ťahá za každú časť tela, na ktorú dosiahne. „V pohode,“ zadychčane oznámim sebe aj jej. Keď je muž konečne na paplóne, so stonaním sa vystriem a ponáťahujem.

Jeho oči zízajú na plafón. Teraz si prvýkrát poriadne obzriem jeho črty. Keď sa nad ním skloním, jeho vytreštené oči sa do mňa zabodávajú – vyzerá nahnevane, či aspoň akoby bol nahnevaný, keď zomrel. Jeho tvár je stelesnením zúrivosti. Vráskavé čelo, oholená hlava. Má znamienko na pravom líci a širokú čelusť. Prednú časť krku má neporušenú, krk je krátky, zvláštné posunutý nabok, zarazený hlboko do mohutných pliec.